

Arrest

nr. 238 554 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. REIGNS NTEKEDI
Adolphe Wansartlaan 4
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. REIGNS NTEKEDI, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. Uw familie hangt de religie 'winti' aan. Omdat u zich in een aantal rituelen niet meer kon vinden, nam u ongeveer een klein jaar voor uw vertrek uit Suriname afstand hiervan. Uw moeder en uw broers en zussen waren hierover niet te spreken en verstootten u. Hoewel u sindsdien inspanningen deed om het contact te herstellen, wilden ze niets meer van u weten. Sindsdien woonde u bij vriendinnen. Na een tijdje leerde u een zekere G. kennen, met wie u een relatie begon. Hij werd evenwel gauw gewelddadig – u werd zelfs eens met een mes gestoken –, waardoor u na een maand met hem brak.

In de maanden daarop werd u voortdurend door hem gestalkt, zei hij u dat hij u zou vermoorden en werd u een viertal keer op straat door hem geslagen. Uit angst durfde u geen klacht tegen hem in te dienen. Uiteindelijk besloot u hierdoor Suriname te verlaten. In oktober 2018 reisde u met een visum naar Europa. Uit angst en onwetendheid verzocht u niet meteen om internationale bescherming. Toen u het bestaan van de asielprocedure te weten kwam, verzocht u op 1 oktober 2019 in België om internationale bescherming. Na uw aankomst in Europa vernam u nog via een vriendin in Suriname dat G. u nog steeds zoekt. U verklaarde uit vrees voor G. en omwille van de slechte levensomstandigheden – door de verstoting door uw familie moest u een beetje overal bij vriendinnen inwonen – niet naar Suriname te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, een attest ter staving van uw burgerlijke staat en een getuigschrift ter staving van uw schoolopleiding.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u liever door een mannelijke medewerker werd gehoord (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u door een man gehoord. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u sinds oktober 2018 in de Schengenzone verblijft, dat uw visum geldig was tot 20 november 2018, dat u hier sindsdien illegaal verbleef en dat u pas op 1 oktober 2019, i.e. na een illegaal verblijf van een klein jaar, om internationale bescherming verzocht (CGVS, p. 4-5). Uw rechtvaardiging, met name dat u aanvankelijk niet wist dat u asiel kon aanvragen, dat u verkeerde informatie kreeg en dat u bang was (CGVS, p. 4-5), kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts kan er enigszins getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat G. ook na uw vertrek uit Suriname u nog steeds zou zoeken (CGVS, p. 7). U beweerde dit via een vriendin vernomen te hebben, maar u heeft haar niet gevraagd van wie ze dat vernomen had, omdat u dat niet wilde weten (CGVS, p. 8). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Uw onwetendheid over G.'s actuele zoektocht naar u tast dan ook enigszins de geloofwaardigheid van deze beweerde zoektocht aan.

Hoe dan ook blijkt uit niets dat u bij eventuele problemen met G. bij terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen u geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

U diende immers uit angst nooit klacht tegen G. in, omdat u meende dat de politie hem enkel een waarschuwing zou geven waardoor hij nog kwader zou worden: er zou pas echt opgetreden worden als u helemaal door hem kapot geslagen zou worden. Bovendien moet je rijk zijn om in Suriname serieus genomen te worden en men kan zich in Suriname vrijkopen. Een beschermingsbevel vroeg u tot slot evenmin aan, omdat dat niet bestaat (CGVS, p. 6-7). Deze uitleg voor uw nalaten klacht in te dienen kan niet overtuigen. U kon immers geen voorbeelden geven van mensen die zich konden vrijkopen, u erkende dat G. niet echt rijk was en u wist niet of hij in het verleden al de politie had proberen om te kopen (CGVS, p. 7; p. 10). Bovendien blijkt uit de hieronder geciteerde informatie dat beschermingsbevelen in Suriname bestaan en, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS, p. 6), ook toegepast worden. U erkende overigens dat er tegen partners en ex-partners die geweld gebruiken opgetreden wordt (CGVS, p. 7): een vriendin die acht à negen jaar geleden ook door haar ex was mishandeld richtte zich tot de politie die met de ex sprak en hem een waarschuwing gaf en u erkende dat de autoriteiten in de afgelopen jaren meer initiatieven hebben genomen om op te treden tegen huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld gestraft kunnen worden (CGVS, p. 9-10). Dat u door een klacht tegen G. vreesde uw situatie te verergeren, kan evenmin worden weerhouden, aangezien de bedoeling van het indienen van een klacht precies erin bestaat om tegen uw belager beschermd te worden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen ze vanzelfsprekend ook niet tegen uw belager optreden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, hoewel u hierover geen details kende – u wist onder meer niet of hij al was gearresteerd of ooit in de gevangenis heeft gezeten –, G. in het verleden reeds in aanraking is gekomen met de politie (CGVS, p. 8).

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis – u wist niets af van het bestaan ervan (CGVS, p. 11) – voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij verschillende organisaties. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast verschillende actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij, in tegenstelling tot uw beweringen dat er pas opgetreden zou worden als u kapot geslagen zou worden (CGVS, p. 7), ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen heeft u onvoldoende aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De verstoting door uw familie doordat u zich niet meer in haar geloofsovertuigingen kon vinden is, hoe onaangenaam ook, onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve dat uw familie niet meer met u praatte had u immers geen andere problemen met haar (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tot aan uw vertrek uit Suriname, i.e. meerdere maanden na de breuk met uw familie, kon werken en dat u onder meer bij vriendinnen kon inwonen (CGVS, p. 3; p. 5). Hieruit blijkt bijgevolg dat u, ondanks de verstoting, zelfredzaam bent.

Uw slechte levensomstandigheden – u had geen vaste plek om te wonen en iets huren kost veel geld (CGVS, p. 11) – zijn een motief van louter socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt, zoals reeds aangestipt, dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt in Suriname (CGVS, p. 3) waardoor uit niets blijkt dat u er in de toekomst geen toegang meer toe zou hebben. Bovendien blijkt uit niets dat u, die in het verleden reeds bij vriendinnen heeft ingewoond, niet alleen of samen met iemand anders iets zou kunnen huren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw scholingsgraad, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 22 januari 2020 een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verwijst naar de definitie van een vluchteling overeenkomstig artikel 1, A 2) van het Verdrag van Genève.

Wat betreft verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming, betoogt verzoekster dat dit een denkfout betreft omdat het feit dat verzoekster slachtoffer was van gewelddadige daden geweest in haar thuisland niet werd in acht genomen. Verzoekster beaamt dat ze sinds oktober 2018 in België woont bij de familie van haar neef, doch stelt dat deze mensen geen kennis hebben van de asielprocedure. Ze stelt dat ze een jaar is “blijven zitten met vragen over haar administratieve situatie zonder antwoorden tot op de dag dat hij iemand ontmoette die meer over informatie rond de asielprocedure kende haar te vertellen”. Verzoekster benadrukt dat zij, zodra zij op de hoogte was, zich direct bij het CGVS is gaan voorstellen “met volle hope en vertrouw, want sinds dit jaar dat ze in België woont, heeft ze gemerkt hoe de democratie werkte”.

Verzoekster benadrukt dat ze “veel moeilijke en onbeschrijfbaar situatie [heeft] meegemaakt in haar thuisland”. Ze herneemt dat ze heeft geleden “onder veel gewelddadige handeling zowel van haar familie, die haar nooit meer mocht omwille van haar nieuwe religie, namelijk het Christendom, als van haar vriend en ex-vriend G., die haar constant heeft verkracht alleen en soms samen met zijn vrienden om haar om haar tot zijn slaafje te maken, zoals de littekens die ze heeft op haar voorhoofd, op haar benen en op haar billen te zien staan”.

Waar wordt gesteld dat verzoekster “onwaarheden verklaart wanneer ze het over hebt van het feit de plaatselijke autoriteiten haar niet kon beschermen”, toont dit volgens verzoekster aan “hoe men soms ver van de realiteit kan zijn, want het is niet omdat dat er sterke, mooi en goedgeachte wetgeving in een derdewereldland is, dat ook deze wetgeving op effectief en efficiënte wijze wordt toegepast”. Verzoekster wijst erop dat ze is opgegroeid zonder vader thuis, dat ze hem nog maar vier keer heeft gezien in haar hele leven en dat ze zonder succes bescherming heeft gezocht bij hem. Verzoekster stelt verder dat ze als kind bij haar moeder kon blijven, maar dat dit heeft geduurd tot ze zich bekeerde tot het christendom, waarna “haar familie haar gejaagd, bedreigd [heeft] met een gruwelijke en magische doodstraf”.

Verzoekster betoogt dat ze “in een slecht levensomstandigheden verkeerd, het gaat zeker niet om enkel op socio-economische vlak, maar meer op mishandelingen die ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een

gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens onder meer hun religie". Voorts stelt verzoekster dat de precare situatie rond haar veiligheid "de gronden [aantoont] om aan te nemen dat ze een reëel risico liep op niet alleen leiden van ernstige lichamelijke en geestelijke schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, maar meer op de dood, want ze is overtuigt om niet meer deel uit te maken van groepering die voodoo hanteren als manier van leven en/of handelen met handelen". Ze stelt dat ze hetzelfde risico liep "met haar ex-vriend die aanvaard niet dat [ze] weg van hem was gegaan om haar leven op haar eigen wijze de doorbrengen".

Verzoekster betoogt dat dit verklaart waarom ze een jaar in België bleef zonder zich tot de Belgische autoriteiten te wenden. Ze legt uit dat ze dacht dat de situatie in haar thuisland na verloop van tijd zou verbeteren, tot een van haar vriendinnen haar vertelde haar dat G. haar nog steeds zocht, waarop ze besepte dat ze een verzoek om internationale bescherming moest indienen om haar leven te beschermen. Verzoekster wijst erop dat men haar vroeg om bewijzen van feiten die zich enkele jaren geleden hebben voorgedaan, stelt dat het leveren van bewijselementen moeilijker wordt naarmate de tijd vordert en dat een soepele interpretatie van de bewijslast zich opdringt.

Tot slot stelt verzoekster dat ze *"mogelijks tijdens het eerste gehoor op het CGVS haar problemen niet ten volle meegedeeld"* heeft en de kans verdient *"om één en ander kunnen rechtzetten tijdens het tweede gehoor op het RvV"*, *"[m]et dien verstande dat ze iemand is met wat medische problemen"*. Het is volgens verzoekster *"ook niet de bedoeling om verklaringen afgelegd tijdens verschillende gehorend te vergelijken om een kandidaat-vluchteling af te kunnen straffen op tegenstrijdigheden. In casu gaat het niet om tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen op de toekomstige gehorend, dan wel om verduidelijkingen, die aan te brengen zijn door verzoekster op een geloofwaardige manier."* Verzoekster benadrukt te hebben voldaan aan haar medewerkingsplicht. Zij heeft verschillende stukken neergelegd, zoals haar paspoort, haar nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, diploma's en/of een certificaat van haar opleiding.

Verzoekster is van oordeel dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en verwijst naar hetgeen hoger uiteengezet is.

Verzoekster vraagt *"de betwiste beslissing van het Commissariaat Generaal te hervormen en verzoekster de status van vluchteling of ondergeschikt deze van subsidiaire bescherming toe te willen kennen"*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoekster haar paspoort, haar geboorteakte, een attest ter staving van haar burgerlijke staat en een getuigschrift ter staving van haar schoolopleiding neerlegt. Deze documenten tonen verzoeksters identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en scholingsgraad aan, hetgeen niet wordt betwist.

2.3.2. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Suriname omwille van problemen met haar ex-vriend G. en omwille van de slechte levensomstandigheden daar nadat verzoekster omwille van haar geloofsovertuiging door haar familie werd verstoten.

2.3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster pas op 1 oktober 2019 (zie bijlage 26) een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds in oktober 2018 in de Schengenzone was aangekomen met een visum dat slechts geldig was tot 20 november 2018. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.3.4. Verzoekster beaamt in haar verzoekschrift dat ze sinds oktober 2018 in België woont bij de familie van haar neef, doch stelt dat deze mensen geen kennis hebben van de asielprocedure. Ze haalt aan dat ze een jaar is *“blijven zitten met vragen over haar administratieve situatie zonder antwoorden tot op de dag dat hij iemand ontmoette die meer over informatie rond de asielprocedure kende haar te vertellen”* en benadrukt dat zij, zodra zij op de hoogte was, zich direct bij het CGVS is gaan voorstellen *“met volle hope en vertrouw, want sinds dit jaar dat ze in België woont, heeft ze gemerkt hoe de democratie werkte”*. Indien verzoekster werkelijk naar Europa vluchtte omwille van haar voorgehouden problemen en vreesde voor haar leven, dan is niet aannemelijk dat zij niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen. Verzoekster had zich gemakkelijk kunnen informeren en toont niet aan dat zij daartoe enige poging ondernam. Bovendien stelt verzoekster tevens dat ze een jaar in België bleef zonder zich tot de Belgische autoriteiten te wenden omdat ze dacht dat de situatie in haar thuisland na verloop van tijd zou verbeteren. Pas wanneer *“een van haar vriendinnen vertelde dat G. nog steeds naar haar zocht”*, besepte ze *“dat ze in België een verzoek om internationale bescherming moest indienen om haar leven te beschermen”*. Deze toevoegingen in haar verzoekschrift dat ze wachtte met haar verzoek om internationale bescherming omdat ze dacht dat de situatie in haar thuisland na verloop van tijd zou verbeteren, vallen niet te verzoenen met haar eerder beweerde onwetendheid aangaande de asielprocedure. Integendeel hieruit blijkt dat verzoekster dus bewust gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat zij bij een terugkeer naar Suriname vreest door haar ex-partner G. te worden bedreigd en zelfs gedood, merkt de Raad op dat dergelijke gemeenrechtelijke problemen niet vallen onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zijnde haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.3.6. De verstoting door verzoeksters familie omdat verzoekster zich niet meer in de geloofsovertuigingen van de familie kon vinden, is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, behalve dat verzoeksters familie niet meer met verzoekster praatte, had zij geen andere problemen met de familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Evenmin kan blijken dat verzoekster in Suriname bescherming moest zoeken tegen haar familie.

2.3.7. Waar verzoekster aanvoert dat zij door de breuk met haar familie in slechte levensomstandigheden verkeerde en geen vaste woonplaats had (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij tot aan haar vertrek uit Suriname kon werken en onder meer bij vriendinnen kon inwonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 5). De commissaris-generaal oordeelde in zijn beslissing terecht dat dergelijke motief van louter socio-economische aard van niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster toont geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

2.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster stelt dat zij Suriname is ontvlucht omdat ze er problemen had met haar ex-vriend G.. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Vooreerst maakt verzoekster de bewering dat G. haar na haar vertrek uit Suriname nog steeds zou zoeken niet aannemelijk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zo gaf verzoekster aan dat ze dit via een vriendin vernomen zou hebben, maar dat ze deze vriendin niet gevraagd heeft van wie ze dit vernomen had omdat ze het niet wilde weten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekster dient haar problemen concreet aan te tonen en aannemelijk te maken. Bovendien mag van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling worden verwacht dat ze haar verzoek om internationale bescherming feitelijk actualiseert. Verzoekster dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van haar land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters onwetendheid over G.'s actuele zoektocht naar haar ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van deze beweerde zoektocht.

2.4.2. Hoe dan ook, voor zover al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit niets blijkt dat verzoekster bij eventuele problemen met G. in geval van terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden.

2.4.3. Verzoekster gaf aan dat ze uit angst nooit klacht indiende tegen G., omdat ze meende dat de politie hem enkel een waarschuwing zou geven waardoor hij nog kwader zou worden, omdat je bovendien rijk moet zijn om in Suriname serieus genomen te worden en men zich in Suriname kan vrijkopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verzoekster verklaarde daarnaast dat ze geen beschermingsbevel aanvraagde omdat dit volgens haar niet zou bestaan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dergelijke uitleg kan echter verzoeksters nalatigheid klacht in te dienen niet rechtvaardigen. Immers verzoekster kon geen concrete voorbeelden aangeven van mensen die zich konden vrijkopen, gaf toe dat G. niet echt rijk was en stelde zelfs niet te weten of hij in het verleden al politie had proberen om te kopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 10). Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat beschermingsbevelen in Suriname – in weerwil van verzoeksters verklaringen – wel degelijk bestaan en ook toegepast worden (*“Wie mag een beschermingsbevel aanvragen binnen de wet huiselijk geweld?”* van 10 november 2018; *“Verzoek beschermingsbevel huiselijk geweld significant gestegen”* van 5 augustus 2018). Verzoekster bevestigde trouwens dat er tegen partners en ex-partners die geweld gebruiken opgetreden wordt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zo gaf verzoekster aan dat een vriendin, die acht à negen jaar geleden ook door haar ex was mishandeld, zich tot de politie richtte, die met de ex sprak en hem een waarschuwing gaf, en stelde ze dat de autoriteiten in de afgelopen jaren meer initiatieven hebben genomen om op te treden tegen huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld gestraft kunnen worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Daar waar verzoekster meende dat ze door een klacht tegen G. vreesde haar situatie te verergeren, bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er net in om tegen haar belager beschermd te worden.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat G., hoewel ze hierover geen details kende in het verleden reeds in aanraking is gekomen met de politie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekster geeft geen concrete elementen aan waarom de politie in haar situatie anders zou zijn.

2.4.4. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten steeds meer aandacht besteden aan de problematiek van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners (*"Wie mag een beschermingsbevel aanvragen binnen de wet huiselijk geweld?"* van 10 november 2018; *"BGA vraagt om aandacht strijd geweld tegen vrouwen"* van 25 mei 2018; *"Verzoek beschermingsbevel huiselijk geweld significant gestegen"* van 5 augustus 2018). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan (*"Training 'Interventie Huiselijk Geweld' aan buurtmanagers en politie-officieren KPS"*; *"Projekta: Communitywerkers krijgen training over de Wet Bestrijding Huiselijk Geweld"* van 12 juni 2019). Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op met betrekking tot bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders (USDOS *"Suriname 2018 Human Rights Report"* van maart 2019, p. 11). Het bureau beheert ook een vluchthuis – waarvan verzoekster het bestaan niet kende (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) – voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kunnen slachtoffers van huiselijk geweld terecht bij verschillende organisaties. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast verschillende actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij, in tegenstelling tot verzoeksters beweringen dat er pas opgetreden zou worden als ze kapot geslagen zou worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld (Landelijke gezondheidsenquête onder vrouwen; Genderactieplan 2019-2020, Ministerie van Binnenlandse Zaken Suriname, Bureau Gender Aangelegenheden, juni 2019; Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035, Ministerie van Binnenlandse Zaken Suriname, Bureau Gender Aangelegenheden, juni 2019). Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd (USDOS *"Suriname 2018 Human Rights Report"* van maart 2019, p. 3).

2.4.5. Waar wordt gesteld dat verzoekster *"onwaarheden verklaart wanneer ze het over hebt van het feit de plaatselijke autoriteiten haar niet kon beschermen"*, toont dit volgens verzoekster aan *"hoe men soms ver van de realiteit kan zijn, want het is niet omdat dat er sterke, mooi en goedgeachte wetgeving in een derdewereldland is, dat ook deze wetgeving op effectief en efficiënte wijze wordt toegepast"*. Uit de vele rapporten en krantenartikelen toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de wet wel degelijk wordt toegepast. De loutere bewering van verzoekster dat dit niet het geval is, doet hieraan geen afbreuk.

2.4.6. Gelet op voorgaande vaststellingen biedt verzoekster geen aannemelijke verklaring voor het niet aanspreken van de beschermingsmechanismen die zij ter beschikking had in haar land van herkomst.

2.4.7. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen en benadrukken van het asielrelaas, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.8. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoekster voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.9. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK